

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

1980 წელი სამშაბათი 16 სექტემბერი № 213 (17856) ზანი 2 კვპ.

გაზეთი გამოდის 1920 წლის 3 ივნისიდან

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

ყველას ჩაის პლანტაციებში დიდ გამარჯვებაზე!

მეჩაიეებო, წინ, ნახევარლიონიანი მიჯნის დასაქმებაზე!

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

ერთსულოვნად დაფუჭიროთ მხარი მახარაძისა და ზუგდიდის რაიონების მეჩაიეთა პატრიოტულ თაოსნობას!

ვიზრკოლოთ 490-500 ათასი ტონა ჩაის უმოთხმისათვის!

მახარაძისა და ზუგდიდის რაიონების მეჩაიეთა მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

არის 105.468 ტონა ყურძენი!

გადასრულებულია ყურძენის აღება, კვირვალში შეგროვდა 105.468 ტონა

Table with 3 columns: რაიონები, გეგმა-ვალდებულება, შესრულება

ყურძენის აღების მუშაობის დასრულება

ყურძენის აღების მუშაობის დასრულება

მეჩაიეებო, გააძვირეთ მუშაობა!

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

მეჩაიეებო, გააძვირეთ მუშაობა!

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

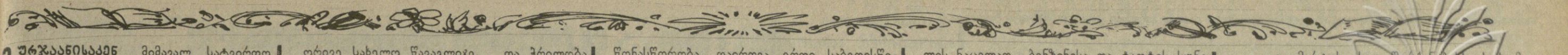
საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის განცხადება

მარჯანიძის მიმავალ სატვირთო მანქანას შეეჯახა... საღამოს ხუთ საათზე დადგინდა სატვირთო მანქანის მძღველი იყო. მანქანის მძღველი და კაცი გამოართვა და იმავე ღამეს პრეზენტი ავიდა.

მეორე არა, — ერთი ჩარევა მიწა მოხდა და მიიღი დათესა.

სოფელ გამარჯვებაში არც მიწა აკლდა, არც პური და სიმინდი, ყველაფერი ჰქონდა. გამარჯვების გამო მინდვრებს უხვად ასობდნენ ტრაქტორები და სათესი მანქანები. მაშ რა ცოდვამ ამოიყვანა პრეზენტი სოფელ უნაგარო და კოლმეტიური შრომის ჩაღებელი კაცი!

რა უნდოდა, რას დაემტკიცა ცისანაზარდ ადამიანს სოფელში...

მე ვერ დავარქვამ ამ გრძობას ზუსტი და სწორი სახელი. იქნებ შენ, ჩემო მკითხველ, ჩემზე უკეთესი სათაბო გამოგადგოს.

დათესა და ისევ გამარჯვებაში დაბრუნდა. პრეზენტი ხშირად ამოდის მეთვალყურეობაში. ფხიზლობდნენ, თვალს ადევნიდნენ, რომ პრეზენტი არავინ დატოვებულყო.

ერთხელ დაინახეს ახლად მოხუცად-დაფარულ მინდორი და ქვეყანა შეშვარეს, ვინა, ყანა, ვინ დათესა...

დაიწყეს კითხვა-გამოძიება, მაგრამ პასუხი არ იყო. პატრონი არა სჩანდა.

ჩაიხილნენ ვადრეკლში და ახლა იქაურები დაკითხეს, იქნებ თქვენ იცოდეთ, ვინ უნდა გახდეს, ცოცხლების სიდან ამოშენი სოფელში ისევ სიცოცხლე შეიტანა და წა დათესა.

იცოდნენ, მაგრამ სდუმდნენ.

მეთვალყურეობა გული არ გაიტეხეს, არც ამ მიწაში თესილი ჩაადგო, იგი ყანას დატოვდა არ დატოვებულს.

მართლაც, სიმინდი დარჩურდა თუ არა, რაც ყანაში გამოჩნდა.

გამოჩნდნენ ისინიც, გახტეული თიხის ბროსი თავზე წაადგნენ და... — ახლა კი გასაბოლოო! — უთხრეს და იქვე დააპირებეს, მისი „საქმე“ კი სახალხო სასამართლოს გადაეცეს.

გამოძიებამ ძველი „ცოდვები“ გაუსხენა და ჩაუვადეს: მოსკოვი, გორკინის სახელზე დაწერილი საჩივარი, ხალხის წაქეზება, ქვეყნიდან ფეხი არ მოიკეცაო. გაუსხენს თითო კაცის სოფელი, რამაც ქვეყანა ალაპარაკა.

მერე ბრალი დასდეს... რა დანაშაულში?

სასამართლომ იმსჯელა და სახელმწიფო მის დატაცებისათვის ნიკა ჯაჭვამის სამი წლის ხუთი თვისა.

გაგვიცინება, მკითხველო, — არა, გული გტკივთ, თმა ყალბზე დაიდგება, როდესაც ამგვარ წრეგასულ უსამართლობას აწყდები...

კაცი დაეხერხა, მთელი ჩემი დღე და მოსრება ქართული სოფლის ცხოვრების შუაგულში ვტრიალებდი, და ჯერ ასეთი საარაობა ამბავი არ გამოვიჩინა. პატრონის შრომითი კაცი ცინებში გამოამწყვდის მხოლოდ მტომ, რომ მან სადაც, ნაპირაბალო სოფელში ერთი ჩარევა მიწა მოხდა და სიმინდი დაიწესა.

შარშან კილის-კილიმდე შემოვიარე პრეზენტი ყოფილი საყანე მინდვრები და სათიბ-საძირები. ჩემი მეგობრები გულისდაწყევად მიამბობდნენ, როგორ დაიკლა სულ-დასაყან პრეზენტი უბრალო-სახანავები, გატლიდა და გავერანდა ღვთის მადლით სავსე მინდორ-ველები.

მიწა კვდება, თუ სახნისი არ მოხვდა, თუ გულმა და ნამგალმა მიწისპირს არ გადააბრუნა.

გურჯაანის რაიონისკენ მიმავალ მანქანაში მარჯანიძის მითხრა, შარშანწინ, როდესაც პრეზენტი სტუმრები აიყვანეს, ახლო-ახლო ერთი ნაბიჯი გასულა ადვილად კი ვერ იბოვნეს, რომ დამსხლარყვენი და მუხლიდან ქარი ამოვლითო. გამობრის თვალ-წინდელი კალთა-სერებს გაუვლილი კაცი დაწველი მოსდებოდა. ნასხლარებს ღობის სიმაღლეზე აყრილი შამბი და ქალბები დაეპატრონა.

გულხმა თუ არა, მაშ ვინ იცის, რა პირი იქნებოდა წლიდან წლამდე უხვად მიწას.

ამ უკონო ადამიანებმა რამდენიმე თასი მტკბარი საუბრის მამული დაამტკიცეს და ბერწოდ აქციეს, ერთი ჩარევა ყანის გაკეთება და უბრალო-მართალი კაცს ცინე მიუსაჯეს!

უპატრონო ყანამ ტანი მაინც იყარა, მაშინ ტარი დასხა.

ერთხელ ნიკას უფროსმა გოგომ ნათელად მოუხსნა ამოკითხა. მათი სახლის უკან მტრების კვერცხის ოდნე სამურაბე შინდი იცოდა, ნახევარ კალათს დაეკრეფა და პირის გასვლემდამდე მამის საპატრიოტო ჩაუტახა.

აგერ ის ყანა... ნათელად თვალბნე არ აუგერია, — ჩარევილ სიმინდში გულმოდის ცხენები სიმინდს ახრამუნებდნენ. მათ პატრონები კი იქვე მხარეთიძე წამოდის და თვალბნე მისცემოდნენ. მინდორის პირზე ახლად მოთბული ბალახის მუხლები იდგა.

სათელი ცხენები გამოვინთო.

— ვისი ხარ, გოგო ცხენებს თავი გაანეწე, შენს გზას მიხედ! — დაუძახა ერთმა გლეხმა.

— შე მართლა პირუტყვი, შეიძლება ამის ყანაში პირუტყვის შეშვება! — დაძვალა ნათელად.

— ხმა ჩაივლო და აქედან მოუსვი, თორემ, მეგ ყანის პატრონთან მიგაბრძანებენ!

დაემუქრა იგი და ჩქურ წამოვიდა მის-წინ.

ორივე სახელი წავაგლე, და პრილობა შეეჯახა. გულმოდის ენაზე დარჩენილი მომჩივრები მონღი, მეგონა, მომკვდინე, მაგრამ პირუტყვი მოხდა. დამამშვიდეს, დამიყვანეს, ნუ გეშინია, არას გერჩიო. მერე ერთმა რაღაც ნაჭრები მომაშვლა, მეორე კი ცხენებს გამოუღდა, ყანიდან გადაღნა.

ორი მრგვალი წელიწადი დაყო საპატრიოტო ნიკა ჯაჭვამი, ერთი წელი აპატრიტის.

გამარჯვებაში გული არ დაუდგა, მუქუნ-ხანში დასახლდა, მუშობდა კოლმეტიურ-ობაში, მაგრამ ის ძველი ძალა და ხალხის უხვე ალარ ეტობოდა რუმენა დაკარგული კაცის ნახვლავს.

მიდიოდნენ წლები. უკაცური ძეგრი ნელ-ნელა დაინგრა, გაუღებურდა. მთელი სურბი გზაც ზეგება და მიწვერმა წილი და წაშალა. სახურავი-მთლილი ნასახლარებში კოტები ჰკიდოდნენ, მოგზაური უხვე ალარ ეტებოდა ამ ნაბრახ ადგილს, უკერძის უძეგლესი და უღამაზესი ეგლები მოყვარული კაცი თუ შემოხეტებოდა დრო და დრო...

სამწუხაროდ, რესპუბლიკის ზოგიერთმა ხელმძღვანელმა მეტად იოლი გზა აირჩია, რომ ამ ეროვნულ საზრუნავს საშველი დასდებოდა. მიყვანეს მთის სატვირთო მანქანების მთელი ქარავანი და მთიელთა ოჯახები ბარში ჩამოყარეს.

მართალია, ბარში ისინი უყურადღებოდ არავის დაუტოვებია, მაგრამ უკაცოდ და უპატრონოდ დარჩა უთვალავი სათიბ-საძირები, უთვალავი საყანე მინდორ-ველი. თვალს გადავლევ ვეება მთიანეთს, მიტოვებულ სოფლებში თითო-ორი კაცი მოჩვენებად გამოჩნდება ხოლმე.

ახლა პრეზენტი შაქრი ბარბაქაძის ნათქვამიც გაიხსენეთ, — „რანი ვართ ბარში ჩამოყრილები, — ცარიელი ხალატი და ცარიელი შარვალი ჩვენი სული და ხორცი გამობრის კალთებზე დარჩაო“...

ამ აჩქარებულმა ღონისძიებამ, ამ ხელოვნურმა გადაგზავნა-გადასწრებამ რამდენი სათიბ-საძირები დაუკარგა ქვეყანას, რამდენი ცხვარ-ძროხა დააკლო ჩვენი სოფლის მეურნეობისა. და რამდენ კაცს შრომის მადლი გაუნაწევრა.

ბარშიც კი იშვიათად მოიხილება ისეთი ათასწარდ აღიარებული საძირები, როგორც მოიხილება თუშეთისა და ფშავ-ხევსურეთის მდებარეობები, რომლებიც კაცს შრომის მადლი გაუნაწევრა.

„ქართლის ცხოვრებაში“ სრულიად ნათლად არის მინიშნებული, რომ ბახტრიონის ბრძოლა 1659 წელს შირაქის სასამართლო საბჭოების გამო გამოიარა.

შირაქი — ეს იყო ცხვარი და ძროხა. ხონის მდებარეობები, რომლებიც კალთებზე, ბორჯომისა და თორის ხეობებში, აჭარა-ფხაზეთის ქედებში.

არ არის უფრო დიდი ცოდვა ქვეყანაზე, ვიდრე ასეთი ადგილ-მამულების დატოვება უკაცოდ, უპატრონოდ, გაუხარებლად...

უკაცო მიწა ან უღებონდ იქცევა, ან კიდევ ეშვამის კერძი გახდება.

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

თავი მეოთხე

წონასწორობა. დაიროდა ერთი საბედისწერო შეცდომის გამო. ნაცვლად იმისა, რომ გაგვეცხადებინა ერთი ძველი გამოჩაქვანი —

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

მთავი მეოთხე

ლის ნაცვლად ბენზინისა და ტაოტის სუნი ტრიალებდა.

მერწმუნეთ, მე კარგად ვიცი მანქანის ფასი და სიყვარული ჩვენი ცხოვრებაში, მაგრამ ერთი რამ პირდაპირ უნდა ითქვას: მანქანა ძროხა არ უნდა გააგდოს კოლმეტიური გლეხის ეზოდას.

შეიძლება ეს ჩემი ნათქვამი ვინმეს გადაქარბებდეს მოჩვენებს... ნუ აჩქარდებით, დაუფრადლეთ ჩვენი გლეხობის ერთი ნაწილის გამარჯვებულ გზას, რამაც გლეხი მწარმოებელი ლამის მარტო მომხმარებლად აქციოს. გათენებისას ჩაჯდება მანქანაში, ჩამოდის ქალაქში და ყოველთვის ყველაფერი იმას, რასაც თვითონ უნდა ჰქმნიდეს და ყოველთვის.

ამ უგვანო მოვლენას უპირველეს ყოვლისა ხელი შეუწყო იმ გარემოებამ, რომ თავის დროზე სოფლის თავაყვება ზურგი შეაქციეს გლეხის კარის მეურნეობას, ჭკროვნად ვერ შეიფასეს მისი ძალა და სარგებლობა-გადასხვის სასოფლო საძირები და გლეხის ეზოდას გამოსულ ძროხას კუდის მოსაქვევი ადგილიც ალარ დაუტოვეს.

ოჯახის მარჩენალი ძროხა მალე თვითონ გახდა სარჩენი და სარჩევი, რადგან მისი შენახვა და მოვლა-პატრონობა უფრო მეტი უჯდებად მიწის მუშას, ვიდრე იმ საქონელს სარგებელი მოჰქონდა.

კარგად გამართული პირადი მეურნეობა კოლმეტიურ გლეხს გადააკარებს და კოლმეტიურ გამოცდის, ამტკიცებდნენ ზოგიერთები და ადვილი უმოკლებდნენ ყველაფერს, რაც იგი ხელს მოუშობდა და მძიმარე მეურნეობის განვითარებას.

განახლების წლებმა საბოლოოდ გამოაცარა ნიადაგი ამ ქუთაისულ სიბრძნეს, საქართველოს კომპარტიამ უხვე გამოიტანა დადგენილება საკარმიდამო მეცხოველეობის განვითარების თაობაზე, და იმ სოფლებში სადაც გონივრულად მოქმედნენ და კერძო საქონელს საძირები შეუწყვეს, თივა და ხალა არ დაიშურეს, — ვიმეორებ, იმ სოფლებში მდგომარეობა ძირფესვიანად შეიცვალა.

გურჯაანელი მეზრე თუ მწყემსი სიტყვას არ მობრუნებს, რომ შოთა ეცადაშვილის სახელი არ დალოცოს და ყველაფერი, რითაც ახლა იგი ამყობს ვენახსა და ბაგა-ბოსტანში, ეცადაშვილის სახელს არ დაუკავშიროს.

რამდენი სუთნა უნდა დათესოს ხალხი პირუტყვში, რამდენი უნდა დათესოს ხალხი ლარტულაში, რამდენი უნდა დათესოს ხალხი ახლა მზად დაამსხვროს რაიონის შრომელებს.

მუშაობის დაწყების პირველი დღიდანვე შოთა ეცადაშვილმა ყველაზე მეტი ყურადღება გურჯაანის რაიონის ყველაზე ჩამორჩენილი მეურნეობის დარგს — მესაქონლეობა-მეცხოველეობას მიაყარა. ძროხას, ცხვარს, ხარკამებს ყოველწლიურად დიდი ზარალი მოჰქონდა და ამ ზარალს ისევ და ისევ შევიღებით ნაზარდ-ნაფერები ვაზი ანახლებურება.

ერთი ძროხა წელიწადში 1200-მდე ლიტრა რძეს იწველიდა. 1970-1972 წლებში გურჯაანა მესაქონლეობის განვითარების ერთადერთი მიყვანილი და მხოლოდ 3434 ტონა საქონლის ხორცი. საშუალოდ წელიწადში 1144 ტონა. სახელმწიფოზე მიყვანილი ხორცის დიდი ნაწილი მშლუ და გამხდარი პირუტყვისა იყო.

მთელი კოვიდან — ნასუქი პირუტყვის წონა მხოლოდ 0.4 პროცენტს შეადგენდა, რაც თითქმის არაფერს არ ნიშნავს. ძალზე დაბალი იყო მსხვილფეხა-რქოსანი პირუტყვის საშუალო წონა.

რძეს წლიურად კი ნულარ იკითხათ — 2830 ტონა.

მკითხველი ალბათ დამეთანხმება, რომ ამ საცოდავი ციფრების შემკვლად რაიონის მდივანს ტკბილი და მოსვენებული ძილი უკავშირებული იქნებოდა.

სამოციან წლებში საქმე იქამდე მივიდა, რომ მეზობელი რაიონებიდან არა ერთხელ და ორხელ ჩამოიყვანეს დაქირავებული მწყემსები.

ბოლოს და ბოლოს, ყველაფერს მოვიყვანა. ჯიშინი საქონელსა შეიძენდნენ, ახალ მესაქონლეობას, სადგომებს, ბაგა-ბოსტანებს გასართავდნენ, მწყემსის შრომის ანაზღაურების მოქმედებულ წესებსაც შევიკრიბენ. მართალია, კახელ მევენახეს ძროხის კუდს ვერ გამოაბამ, მწყემსის კომბალს ხელში ვერ დაუჭირებ, მაგრამ გურჯაანის სოფლებში ცხოვრობდნენ ძველი მწყემსების ჩამომავლები, ცხვარ-ძროხის სიყვარული გულში ჯერ კიდევ რომ არ ჩაქვდომოდით ერთი დასახლება, ერთი წამახალისებელი სახელმწიფო დაფასებაში და, ყველაზე ერთპირად მხარში ამოგიდგებოდნენ.

მარჯვე კაცის ხელში ყველაფერს ემეველებოდა. მეტადრე ამ პირობებში, როდესაც საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის ბიურო ყოველმხრივად გიმადგებდა ზურგს, მაგრამ ჯერ თავი-და-თავი საქმე იყო მოსაგებებელი.

მომრავლებულ საქონელს საკვები უნდოდა. სად იყო იმდენი სათიბი და საძირები, რომ ჩინაფქვის თავიდან ბოლომდე გასწვდნოდა!

სწორედ მაშინ გაიხსენეს გურჯაანელმა კომუნისტებმა ქვეყნის მიტოვებულ-გადაგარებული ვეება მიწა-წყალი. როგორც კი ეცადაშვილს უფრო ჩაეწვია ეს ამბავი, მეორე დღესვე მოვიდა კაცებს დაუძახა და ქვეყნის ავარი.

ჯერ გოცდა, თვალწინ ამოღნა სიმდიდრე რომ გადაეშალა, მერე კი გული დაწყდა, რომ ეს თვალწინდელი მდელი-საყვარელები გაუვლი ეცადაშვილისა და ჯაგების წერა გამხდარიყო.

(გაბრიელისა შამაძის წიგნი).

კონსტანტინე ლორთქიფანიძე

მთას და უბრუნდა მთიელი

პარტიული სოფლის პოეზია

ნუ ვისაც მეტი ცხვარ-ძროხა ჰყავდა, მისი ხალხი უკეთესად სჭირდა და ცინე-სიმაგრეც შეუვალს ჰქონდა.

ამიტომ იყო, ჩვენი მთიელები შეაწყდნენ ბახტრიონის გალავანს და სანამ მტერს მუსრი არ გაავლეს, სასთუმალი რა იყო, ფიცის კაცებმა არ იცოდნენ.

განა მარტო მე-17 საუკუნეში ასე ხმალი-ხეულებად იბრძოდა ქართული კაცი, მთასა თუ ბარში, რომ ერთი ცეცხლის მოსმა საძირებიც კი მტრისათვის არ დაეთმო. და, არც უსარგებლოდ დაეტოვებინა.

მაგრამ დროთა განმავლობაში მოხდა ისეთი გაუგონარი ამბავი, როდესაც მთიელმა კაცმა თავისი საყვარელი შირაქი ასეთი ლეგსით გაიმეტა:

ობრამც დარჩები შირაქო,
ძირიმც ჩაიდგა ზღვაშია,
არცა იქ გამხებარება
ჩემ წუთის ქვეყანაშია,
მე აქ რასად წაშევი,
რად აღარ მოვკვდი მთაშია,
იქ დავიბარხო მხებთანა
იქ თავის მიწაწყალშია
გულდაგულ ამოვკვნივთ,
მიღვა ფეხები ბრალშია —
სილაღის მაგებარება
სულ ცრემლი მიდგას თვალშია.
ახლა არწივნი ბუღბუღენ
ფშავში ჩემს ნაბუდარშია.
იქოურ ჩვეულებარება
ახლა აქ წავედ მთაშია,
დავდივ მთელი ზაფხული
სულ ვაის საუბარშია.

ობრამც დარჩები, შირაქო,
ძირიმც ჩაიდგა ზღვაშია.

რამ თქმევინა ეს საშინელი, გოჯობეთური წყევლა მთიელი კაცს, რამ შესძრა და გამაყრა მისი სული ასე უსახლდროოდ!

ბუღის მოშობა.

მთიელ კაცს ბუღე მოუშალეს და იმ შირაქს, რომელსაც მანამდე ასე ეფერებოდა და ელოლიავებოდა, ახლა წყევლა-კრულვა შეუთვალა.

მე აქ რასად წაშევი,
რად აღარ მოვკვდი ფშავშია...

გადაფურცლოთ მატრიანე, გაიხსენოთ ჩვენი მთისა და ბარის ურთიერთობა. ისინი დღემდე განუყოფელი იყვნენ, როგორც ერთ უღელში შემბული ხარები. არავის არ უკვირდა და არც არაფერი აფუჭებდა მთიელი კაცის ჩამოსახლება ბარში, რადგან ჩამოდინდა მხოლოდ მოსახლეობის ნამატი. ეს იყო სრულიად ბუნებრივი მოვლენა და ამიტომ დაუფორმა მხარი დღე-ღამე-ღამე-ღამე შირაქში მთიელების ჩასახლება.

ბარში ღალა სული მთის უკვდავმა მომღერალმა. სიკვდილის წინ ფშავის კლდეების წყაროს წყალი ელანდებოდა, წყლისა და ნიკორჩხალის ფოთლები დამაყარებელი გულ-მკერდზე, ხეხურობდა მეგობრებს, — მომარჩენსო...

